

Arrest

nr. 246 403 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
De Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 31 oktober 2018, verklaart er zich op 14 januari 2019 vluchteling.

1.2. Op 30 maart 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 1 april 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J.A.C.C., verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en op 3 januari 1987 geboren te zijn in de stad Medellin gelegen in het departement Antioquia waar u ook het grootste gedeelte van uw leven doorbracht. U bent verloofd met M.J.S.R., woonachtig in Medellin. Uw broer A.J. woont eveneens in Medellin. Met uw ouders heeft u al lang geen contact meer omdat ze een andere politieke ideologie aanhangen, ze zijn ultrarechts en radicaal en daarom communiceren jullie niet meer met elkaar. U bent afgestudeerd als ingenieur elektriciteit aan de universiteit 'Universidad Nacional de Colombia' in Medellin. U spreekt Spaans, een beetje Engels en een beetje Frans. U heeft vroeger lang gewerkt als treinbestuurder bij de Metro de Medellin, u werkte in het verleden ook nog bij andere bedrijven en had ook een eigen bedrijf.

Nadat u, meer recentelijk, 3 maanden als leerkracht wiskunde en fysica in Santa Fé de Antioquia werkte, kreeg u vanaf 9 april 2018 via de firma Sedec.S.A., in onderaanneming bij EPM (Empresas Publicas de Medellin), de kans om aan de slag te gaan als ingenieur in Ituango, eveneens in het departement Antioquia, om er aan de bouw van de grootste hydro-elektrische dam van Latijns-Amerika mee te werken. U was zich bewust van het feit dat u in een volatiele regio zou terechtkomen waar u bloot zou komen te staan aan afpersing maar omdat u er veel geld zou kunnen verdienen, ongeveer 2000 € per maand, hetgeen overeenkomt met 10 x het minimumsalaris in Colombia, minimaliseerde u de afpersing en zei u toen dat men overal in Colombia dergelijke afpersingssommen moet betalen en dat men rustig kan verder werken wanneer men dat geld betaalt. In Ituango woonde u in een gemeentelijk park in het oerwoud, u diende zich regelmatig naar andere plekken in de omgeving te begeven voor uw werkzaamheden.

Op 30 april 2018 werd u, toen u in de regio rond Ituango als ingenieur aan het werk was, door 4 gewapende personen op 2 moto's meegenomen naar een klein gehucht waar R.A. alias C., de guerrillacommandant van het 36ste front van de FARC, u vroeg een pint met hem te drinken en u toen gebod vanaf dan wekelijks 400.000 pesos (huidige koers = 90€) aan hen te betalen. U zei dat u dat ging doen, werd teruggebracht en was achteraf bang omdat die mannen wapens hadden en u hadden kunnen ontvoeren of vermoorden. U stopte toen op die plek met werken maar bleef uw werkzaamheden wel verderzetten in de regio. Op 22 juni 2018 werd een van jullie helikopters in brand gestoken. Op 26 juni 2018 kwamen er in de gemeente San Andres de Querqia, ook in de regio rond Ituango, mannen met grote wapens op jullie af die jullie sloegen omdat het bedrijf het afpersingsgeld niet had betaald, er werden ook 2 voertuigen en een grote grondboormachine in brand gestoken en pamfletten uitgedeeld waarin het bedrijf gewaarschuwd werd het afpersingsgeld te betalen zo niet zouden de gevolgen niet te overzien zijn. Op 5 juli 2018 betaalde u afpersingsgeld en de man die het geld ontving, en u een pamflet met een bedreiging gaf, waarschuwde u dat jullie leven in gevaar zou zijn indien jullie niet zouden verder betalen. Op 11 juli 2018 zat u op een bus toen jullie werden aangevallen en daarna besloot het bedrijf te blijven betalen, op 27 augustus 2018 deed u een betaling aan een andere guerrillero en hij vroeg u 100.000 pesos (aan huidige koers = 22.5€) meer te betalen per week. Op 5 september 2018 was er in dezelfde regio, in de gemeente Burotica, een aanslag van paramilitairen waarbij 1 ingenieur gedood en een andere gewond raakte. Een vriend van u vertelde u dat dit gebeurde omdat deze personen geld hadden betaald aan de guerrilla en niet aan de paramilitairen. Twee weken later werden 3 ingenieurs vermoord door de FARC omdat ze niet betaald hadden. Op 22 september 2018 kreeg u een anoniem dreigtelefoontje, op 23 september 2018 werden 17 collega's ontvoerd door paramilitairen, 24 september 2018 waren er gevechten tussen de lokale bevolking en de FARC, 25 september 2018 waren er gevechten tussen de lokale bevolking en de paramilitairen waarbij de 17 collega's bevrijd werden, op 1 oktober 2018 kreeg u opnieuw een anonieme telefoon waarin u gezegd werd dat u geurde naar de dood waarna opgehangen werd, op 2 oktober 2018 werd het kamp van alias C. door het leger gebombardeerd en toen op 4 oktober 2018 de gevechten verminderden besloot u af te reizen naar Medellin. Diezelfde nacht kreeg u echter opnieuw een telefoontje waarin u gevraagd werd waar u was, en gezegd werd dat ze u zouden vinden en doden.

Op 10 oktober 2018 vond u 's ochtends onder uw deur in Medellin een dreigbrief van de paramilitairen van Aguilas Negras met de boodschap dat u 48 uren de tijd had om te verdwijnen omdat u door hen ook zelf als guerrillero beschouwd werd aangezien u geld gegeven had aan de guerrilla. U verhuisde vervolgens naar het huis van uw schoonmoeder aan de andere kant van de stad Medellin en kocht op 17 oktober 2018 een ticket om naar België te kunnen reizen. Op 30 oktober 2018 verhuurde u uw appartement en verliet u Colombia met het vliegtuig.

Op 31 oktober 2018 kwam u aan in België, op 20 december 2018 liet u zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken registreren en op 14 januari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u naar het leven gestaan te worden door zowel de FARC als door de Aguilas Negras.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort met uitgiftedatum 1/12/2016, uw origineel rijbewijs van metrobestuurder met afgiftedatum 12/8/2015, de dreigbrief van Aguilas Negras d.d.10/10/2018, uw origineel verhuurderscontract van uw appartement d.d.30/10/2018, een origineel papier van een geldwisseltransactie d.d.30/10/2018, originele Belgische attesten die aantonen dat u Franse taalles volgt in België, 8 bladzijden waarop meer dan 70 internetlinks staan gekopieerd betreffende de situatie in Colombia waarvan de eerste 6 internetlinks betrekking hebben op wat u zelf meemaakte, een kopie van uw Colombiaanse identiteitskaart, een print van uw vliegticket naar Brussel, kopieën van rijbewijzen, van studentenbadges, kopieën van attesten die aangeven dat u in 2016 afstudeerde als ingenieur elektriciteit, kopieën van oudere schooldocumenten, kopieën van uw opleiding als metrochauffeur in 2006, kopieën van blanco-documenten van het bedrijf Global Vision System (uw eigen bedrijf), kopie van een blanco document met vermelding SOAT (ogenschijnlijk een verzekering), een kopie van een brief van een Belgische organisatie Citoyens pour la Vie et la Paix en Colombie gericht aan de Europese Unie met de vraag het vredesakkoord in Colombia te laten respecteren, een kopie van oude medische papieren, een print van een attest waarin geschreven staat dat u van 9 april tot 11 oktober 2018 voor de firma Sedic S.A. als ingenieur tewerkgesteld was in Ituango bij het hydro-elektrische damproject, een kopie van een attest waarin te lezen staat dat u een contract heeft om van 18 januari 2018 t.e.m. 2 december 2018 te werken als leraar in Santa Fé de Antioquia d.d.27/3/2018, kopieën van een EGW-afrekeningen bij EPM (elektriciteit-gas-water), een kopie van een momentopname van uw bankrekening op 30/10/2018, een kopie van een oude Movistar-afrekening d.d.15/3/2017, een kopie van een attest dat u vanaf februari 2017 bij de firma Alpina werkte, een kopie van een Belgisch attest dat vermeldt dat u vanaf 16 april 2019 1 maal per maand bij een psycholoog gaat d.d.9/7/2019, acht bladzijden waarop kopieën van 17 foto's afgebeeld staan waaronder één van een niet volledig leesbare geplastificeerde EPM-badge en voor de rest onduidelijke selfies van uzelf in een werkplunje en ook foto's van een groot bouwproject.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. **U legt immers geen enkel betrouwbaar bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielaanvraag vormen en uw verklaringen betreffende de door u naar voren geschoven asielmotieven zijn onvoldoende overtuigend tot zelfs ongeloofwaardig waardoor u niet bij machte bent een nood aan internationale bescherming aan te tonen.**

U verklaart zowel de FARC als de paramilitairen van Aguilas Negras te vrezen en dit omwille van het feit dat u 6 maanden als ingenieur aan de slag ging bij het grote bouwproject van de hydro-elektrische dam in Ituango waardoor u in Ituango onder doodsb bedreiging afpersingsgeld diende te betalen aan de guerrillas van de FARC en om deze reden door de paramilitairen (Aguilas Negras) bij uw terugkeer in Medellín zelf als FARC-guerrillero beschouwd werd omdat deze paramilitairen er blijkbaar van op de hoogte waren geraakt dat u in Ituango financiële steun verleend had aan de FARC.

Los van het feit dat deze door u geschilderde gang van zaken **weinig logisch** overkomt, u was immers zelf een slachtoffer van de afpersingspraktijken van de FARC waardoor het eigenaardig is dat u door de Aguilas Negras zou beschouwd worden als medestander van de FARC, **dient vooreerst vastgesteld te worden dat u niet onomstotelijk heeft kunnen aantonen dat u daadwerkelijk gedurende 6 maanden gewerkt heeft als ingenieur aan het bouwproject van de dam in Ituango.** Aangezien al uw latere problemen allemaal gebaseerd zijn op dit gegeven komt de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven - die voortvloeiden uit deze werkzaamheden - uiteraard op losse schroeven te staan. In eerste instantie kan hierbij vermeld worden dat u pogingen deed om deze tewerkstelling te staven met bewijsstukken maar dat deze pogingen niet toereikend zijn. U legt namelijk een ganse hoop documenten neer die uw studies aantonen, uw vorige beroepen, rekeningen en dergelijke algemene zaken maar het enige attest dat u neerlegt dat naar de bewuste tewerkstelling in Ituango verwijst betreft een print van een briefje d.d.18/10/2018, waarin geschreven staat dat u van 9 april tot 11 oktober 2018 werkzaam was bij het damproject in Ituango (groene farde, stuk 19). U legt geen authentiek werkcontract voor (zie ook infra). Los van het feit dat een printkopie van het door u

voorgelegde werkattest geen enkele bewijswaarde heeft gezien die gemakkelijk via allerlei knip- en plakwerk kan gefabriceerd worden, dient bijkomend te worden vermeld dat dit briefje bovendien op uw vraag werd opgesteld waardoor er sowieso al een gesolliciteerd en weinig objectief karakter aan wordt verleend. De diverse kopieën van foto's die u neerlegt (groene farde, stuk 23) en waarop u in een werkplunje staat afgebeeld en waarmee u uw tewerkstelling in Ituango wilt aantonen, zijn afkomstig uit een private bron, het betreffen bovendien meestal selfies, waardoor er geen enkele garantie bestaat over de betrouwbaarheid van wat erop afgebeeld zou staan, hetzelfde kan gezegd worden van de kopie van de foto van de EPM-werkbadge die u neerlegt, het EPM-logo kan immers overal gevonden worden, zowel op internet als op de door u neergelegde te betalen energiefacturen, EPM is een groot en gekend bedrijf in Colombia (zie blauwe farde). U legt ook enkele kopieën van foto's neer van de werken aan de Ituangodam an sich doch ten overvloede dient vermeld dat er op internet eindeloos veel foto's van deze Ituango-dam terug te vinden zijn waardoor het simpele voorleggen van dergelijke kopieën van foto's geen enkele bewijswaarde heeft (zie blauwe farde). Los van de bovenstaande observaties houden de kopieën van het attest, de badge en de foto's overigens geen rechtstreeks verband met de door u beweerde bedreigingen. Zo al enig geloof gehecht zou kunnen worden aan het attest waarop geschreven staat dat u tewerkgesteld was als ingenieur, in casu quod non, dan nog toont dit attest op geen enkele manier uw problemen aan, er werd immers vreemd genoeg geen enkele melding van gemaakt op dit attest, hetgeen men nochtans zou kunnen verwachten. Hoewel door het CGVS bevestigd noch ontkend kan worden dat u zich op een bepaald moment in Ituango zou bevonden hebben, kan geenszins uit uw verklaringen of documenten afgeleid worden dat u daar 6 maanden tewerkgesteld was noch dat u daar bedreigingen ontving en hierom achteraf ook in Medellin bedreigd werd (zie ook infra). Niet in het minst mag het verbazing heten dat u niet bij machte bent andere betrouwbare en originele documenten neer te leggen van uw tewerkstelling bij de Ituango-dam. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of het attestje en de foto's de enige bewijzen zijn die u kunt neerleggen van uw tewerkstelling in Ituango, antwoordt u bevestigend (CGVS, p.10). U vervolgens gevraagd of het niet mogelijk is om alsnog andere bewijsstukken te bemachtigen antwoordt u ontkennend (CGVS, p.11). U verklaarde dat u toen u uw ontslag indiende van alle zaken bij elkaar zocht maar de originele EPM-badge verloor, u bent evenmin bij machte via elektronische of papieren bankuittreksels bewijsstukken van het salaris dat u verdiende in Ituango, en dat op uw bankrekening werd gestort, neer te leggen (CGVS, p.7, 10). **In dit verband dient, zoals eerder ook al vermeld, benadrukt te worden dat het allesbehalve overtuigend overkomt dat u niet eens een officieel contract van uw tewerkstelling in Ituango kunt voorleggen, met onder meer een functiebeschrijving, begindatum, duur, bepaling salaris en dergelijke meer.** Men zou zelfs kunnen verwachten dat uw werkgever uw problemen kan bevestigen, echter, niets van dit alles legt u neer. Op een verzoeker rust nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk betrouwbare documenten voorlegt met betrekking tot uw verklaarde tewerkstelling in Ituango. Hoewel het niet onmogelijk lijkt om vanuit België uw werkgever in Colombia te contacteren om zowel uw tewerkstelling als uw problemen op een betrouwbare en onomstotelijke manier te laten aantonen stelt u laconiek dat dit voor u niet mogelijk is (CGVS, p.11, 20). Gezien er voldoende moderne communicatie mogelijk is met een land zoals Colombia en ook met de bedrijven die zich bezighouden met een prestigieus project zoals de Ituango-dam, maar u er zelfs geen bijkomende moeite voor wenst te doen, blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking en onderstreept deze vaststelling niet alleen de ernst maar ook de geloofwaardigheid van uw verzoek om internationale bescherming. Bovendien kan nog een kanttekening geplaatst worden bij het door u neergelegde formulier van een geldwisseltransactie d.d. 30/10/2018 waarbij u naast uw andere identiteitsgegevens, in het vakje waar het beroep dient ingevuld te worden, 'commerciante' (handelaar) liet optekenen (zie groene farde stuk 5). Men kan zich toch de vraag stellen waarom u er niet de benaming van uw laatste beroepsbezigheid liet optekenen nl. 'elektriciteitsingenieur', of desnoods van de voorlaatste nl. 'leerkracht'.

Dat u in gebreke blijft om op basis van betrouwbare bewijsstukken uw tewerkstelling in Ituango aan te tonen is op zich al een ernstige indicatie dat u daar nooit als dusdanig tewerkgesteld was en bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan de door u naar voren geschoven asielmotieven die er onlosmakelijk mee verbonden zijn. Ook op basis van uw verklaringen komt het CGVS tot eenzelfde conclusie.

Wanneer u gevraagd werd naar de redenen waarom u Colombia verlaten heeft vertelt u aan een stuk door over de gebeurtenissen die zich afgespeeld hebben in Ituango die er uiteindelijk toe geleid hebben dat u wegvluchtte naar Medellin en vervolgens naar België. U geeft plaatsnamen in de buurt van Ituango waar zich bepaalde incidenten voordeden en geeft ook de data wanneer deze gebeurtenissen zich

voordeden (CGVS, 11-13). U beschrijft de situatie in de regio zoals die ook gedetailleerd te lezen valt wanneer men een aantal van de meer dan 70 internetlinks aanklikt (70 internetlinks op 8 bladzijden geprint), die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, en vervolgens de door u aangeduide persartikels leest (groene farde stukken 8, 9, 10, resp. internetlinks, aangeduide persartikels, vertalingen). U verklaart dat deze internetlinks aantonen wat daar met u gebeurde (CGVS, p.3). Omdat het over meer dan 70 internetlinks gaat wordt u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of deze artikels over u persoonlijk gaan of over de situatie in het algemeen, u antwoordt dat de eersten te maken hebben met uw persoon en dat de rest de algemene situatie in Colombia betreft, vervolgens wordt u gevraagd af te bakenen tot waar de artikels over uw persoon gaan en vanaf waar het enkel over de algemene situatie in Colombia handelt, u duidt dan de eerste 6 internetlinks aan als hebbende betrekking op uw persoon (CGVS, p.19-20, groene farde stukken 9-10). Wanneer u de vraag gesteld wordt of uw naam voorkomt in de door u aangeduide artikels, antwoordt u dat er omwille van veiligheidsredenen geen namen vermeld werden, dat enkel de namen van de gedode personen vermeld werden. Aangezien u zegt dat deze artikels uw persoon betreffen mag dit al vreemd heten, bovendien blijkt u niet eens de namen te kennen van de dode personen wiens namen dan wel vermeld zouden zijn. Aangezien het artikels betreft die volgens u over uw persoon gaan is het toch wel vreemd dat u niet weet wie de gedode personen zijn, **u wekt hiermee sterk de indruk dat u zich gewoon gebaseerd hebt op de inhoud van de door u neergelegde persartikels om een fictief relaas op te bouwen maar dat dit eigenlijk weinig te maken heeft met wat u zelf meemaakte.**

Immers, wanneer u vragen gesteld werden over wat u zelf meemaakte kwamen uw verklaringen **weinig doorleefd** over. Zo verklaarde u dat u op regelmatige tijdstippen afpersingsgeld diende te betalen aan de guerrilla. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd hoeveel keer u dat gedaan heeft antwoordt u '10 à 20 keer', om dan te vervolgen met 'laten we het houden op 15 keer als gemiddelde' (CGVS, p.15). Gezien u niet eens 6 volle maanden in Ituango heeft verbleven en dergelijke ontmoetingen toch een sterke indruk moeten nagelaten hebben, zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan, komt het weinig overtuigend over dat u in eerste instantie van 10 naar 20 transacties springt om dan voor het gemak '15 keer' te zeggen. Uw verklaringen hierover reflecteren met andere woorden geen enkele vorm van persoonlijke beleving.

Ook wanneer u het heeft over de pamfletten van de guerrilla, die u al dan niet zelf in Ituango zou gekregen hebben, blinken uw verklaringen uit in warrigheid. U verklaarde bij DVZ dat u tijdens uw werkzaamheden in Ituango een pamflet van de FARC kreeg waarop te lezen stond dat jullie een militair doelwit waren omdat jullie bedrijf niet betaalde (DVZ, vragenlijst cgvs, vraag 3.5). Op het CGVS verklaarde u dat er tijdens het incident van 26 juni 2018 door de guerrilla pamfletten uitgedeeld werden, u heeft dit pamflet niet meer in uw bezit, u heeft het moeten afgeven (CGVS, p.12,16). U gevraagd hoeveel keer u zo een pamflet gekregen heeft in Ituango antwoordt u '1 keer'. Vervolgens verklaart u dat u op 5 juli 2018 naar aanleiding van een betaling aan de FARC ook een pamflet gekregen heeft (CGVS, p.12, 16). Geconfronteerd met uw verklaringen dat u net ervoor gezegd had dat u slechts een keer een pamflet gekregen heeft terwijl het er plotseling 2 blijken te zijn verklaart u dit door te stellen dat u meende dat het over het pamflet in Medellin ging dat persoonlijk aan u gericht werd en daarvan kreeg u er maar 1 (CGVS, p.16). Aangezien het duidelijk is dat het de ganse tijd ging over de pamfletten van de FARC tijdens uw werkzaamheden in Ituango en niet over het pamflet van de paramilitairen dat u in Medellin kreeg, kan deze uitleg niet aanvaard worden. Nogmaals gevraagd of u de 2 pamfletten van de FARC niet meer in uw bezit heeft zegt u dan dat u het eerste pamflet aan het bedrijf afgegeven heeft en dat het tweede op internet stond, alweer een wat vreemde uitleg gezien u toch verklaart dat u 2 keer een pamflet gekregen heeft van de FARC (CGVS, p.16). Dat u niet in staat blijkt te zijn een bevattelijke en consistente uitleg te geven over de pamfletten die u al dan niet kreeg in de regio rond Ituango, lijkt er eerder op te wijzen dat u de gebeurtenissen niet werkelijk meemaakte, een conclusie die ook al naar voren kwam uit de vaststelling dat u niet bij machte bleek te zijn betrouwbare documenten neer te leggen over uw werkzaamheden bij de hydro-elektrische dam te Ituango.

Ook wanneer gepolst werd naar wat u weet over de positie die de FARC enerzijds en de paramilitairen anderzijds innemen met betrekking tot de bouw van de hydro-elektische dam an sich moet u het antwoord schuldig blijven. U geeft als antwoord dat in de zone waar de paramilitairen actief zijn er betaald wordt aan de paramilitairen en dat in de zone waar de guerrilla actief is, er betaald wordt aan de guerrilla, dat de zone strategisch is voor de uitvoer van drugs (CGVS, p.14). Het hoeft weinig betoog wanneer gesteld wordt dat dit een ontwijkend antwoord is, van een ingenieur die verbonden is aan de werken van die prestigieuze dam kan men toch wel verwachten dat die op de hoogte is van de stellingnames van de lokale guerrilla en de lokale paramilitairen met betrekking tot de bouw van die dam. Ook deze vaststelling doet af aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u 6 maanden werkte in Ituango en er afgeperst en bedreigd werd.

Overigens kan wat betreft de inhoud van de door u neergelegde internetlinks nog toegevoegd worden dat daaruit blijkt dat het vooral de lokale bevolking en de lokale handelaars zijn die het slachtoffer

worden van afpersingen in de regio rond Ituango (zie groene farde, vertalingen van de door u aangeduide persartikels, stuk 10).

Wat verder u verklaringen betreft, over de bedreiging door de paramilitairen in Medellin, worden deze eveneens gekenmerkt door een gebrek aan plausibiliteit en een gebrek aan logica. U werd niet persoonlijk aangesproken door de paramilitairen in Medellin alhoewel uit uw verklaringen blijkt dat ze u wel degelijk wisten wonen aangezien u verklaart dat de dreigbrief onder uw deur geschoven werd. Men kan zich dan ook de vraag stellen waarom ze niet dadelijk tot de actie overgingen indien ze u als een van hun tegenstanders, een guerrillero, aanzagen. In die zin komt het dreigbriefje dat u voorlegt ook weinig overtuigend over, het is een wit-zwart kopietje dat door eender wie, eender waar kan gefabriceerd zijn, op het internet zijn er immers ontelbare afbeeldingen te vinden van de pamfletten van Aguilas Negras en hun logo (zie blauwe farde). Bovendien komt het weinig overtuigend over dat uit de inhoud van dit dreigbriefje blijkt dat men u 48 uur de tijd gaf om te verdwijnen vooraleer u gedood zou worden, hetgeen ongewoon attent overkomt voor een organisatie zoals de Aguilas Negras (zie info in blauwe farde). Bovendien kan men zich de vraag stellen hoe ze konden weten dat u zelf ooit afpersingsgeld betaalde in een regio die meer dan 4.5 uur rijden van Medellin aflight (zie blauwe farde), meer nog, aangezien iedereen weet dat in vele regio's in Colombia afpersingsgeld dient betaald te worden lijkt het nogal bijzonder kortzichtig dat de Aguilas Negras daaruit zouden besluiten dat u een vrijwillige financier en medestander van de guerrilla zou zijn. U was immers een slachtoffer van de FARC. Gezien de situatie in Colombia door de meeste stakeholders genoegzaam gekend is, vertoont wat u vertelt over de bedreigingen door Aguilas Negras en hun reden daartoe weinig plausibiliteit. Bovendien doet het gekunsteld aan dat u 10 oktober 2018 in de vroege ochtend het persoonlijk aan u gerichte dreigbriefje vond, en de datum van 10 oktober 2018 er op getypt geraakt is diezelfde nacht. Men kan zich moeilijk voorstellen dat een organisatie zoals de Aguilas Negras zich daarmee bezig houdt, in ogenschouw genomen dat u eigenlijk niet echt een profiel hebt dat door dergelijke groeperingen gevisieerd wordt, in het algemeen worden vooral sociale leiders, politici, journalisten, mensenrechtenactivisten en verwante profielen door dergelijke groeperingen bedreigd en vervolgd (zie info blauwe farde). U behoort niet tot één van deze categorieën.

Het dreigtelefoontje dat u in Medellin kreeg de eerste dag dat u er toekwam, op 4 oktober (CGVS, p.13), brengt evenmin veel opheldering. U weet niet van wie het afkomstig was, 'ze' vroegen u waar u was, en dat ze u zouden vinden en doden. Meegaand in de logica van uw relaas lijkt dit telefoontje dan eerder afkomstig te zijn geweest van de guerrilla in Ituango die plots uw afwezigheid zouden opgemerkt hebben. In ieder geval houdt het weinig steek dat de persoon aan de andere kant van de lijn zich niet kenbaar zou gemaakt hebben. In het licht van de andere vaststellingen kan enkel besloten worden dat ook deze verklaring een blote bewering van uwentwege betreft. Bovendien wilde de FARC vooral geld van u en is het allerm minst logische dat ze u nog zouden willen opsporen als u niet meer voor het bedrijf in Ituango werkte, want hun doel was het bedrijf en de werknemers in Ituango afpersen.

Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u nog andere collega's in Ituango kende die net als u bedreigd werden en moesten betalen vermeldde u een collega A.R. die ook naar Medellin trok maar in tegenstelling tot u niet meer bedreigd werd in Medellin en u vermeldde ene R.U. die ook naar Medellin trok maar het zich niet aantrok indien hij gedood worden omdat hij naar zijn eigen zeggen al genoeg geleefd had (CGVS, p.14,15). Of er collega's waren die net als u bedreigd werden door paramilitairen in Medellin weet u niet, u verklaart dat u zich enkel kon concentreren op uw eigen situatie (CGVS, p.18). Nochtans kan men redelijkerwijze toch verwachten dat u zich zou trachten te informeren over gelijkaardige gevallen om de ernst van de situatie in te kunnen schatten, u heeft echter geen contact meer met uw collega's (CGVS, 15). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over waar u nog verbleef vlak voor u Colombia verliet en over wie u nog ontmoette zijn uw verklaringen niet eenduidig. Op 4 oktober 2018 keerde u vanuit Ituango terug naar Medellin en op 30 oktober verliet u Colombia. Zowel bij DVZ als op het CGVS verklaart u dat de plek waar u verbleef vlak voor u het land verliet uw eigen appartement in Medellin was (XXX, appartement 16/27, Medellin, Verklaring DVZ, vraag 10, CGVS, p.4). Het is in dat opzicht dan ook vreemd dat u later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat u op 10 oktober, wanneer u de dreigbrief onder uw deur vond, verhuisde naar het huis van uw schoonmoeder aan de andere kant van de stad Medellin waar ook uw verloofde woonachtig was (CGVS, p.13-14). Hoewel deze zaken niet zozeer de kern van uw asielrelaas zaken is het toch wel opmerkelijk dat u er geen duidelijke verklaringen over aflegt te meer dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud nog verklaard had dat uw verloofde u voor uw vertrek uit Colombia nog thuis in uw appartement bezocht had, en wanneer u vervolgens gevraagd werd hoeveel dagen jullie nog samen waren na uw terugkeer uit Ituango, verklaarde u dat u haar enkel de 5de oktober nog gezien had (CGVS, p.8). Gezien u later verklaarde dat u na 10 oktober naar het huis van de moeder van uw verloofde ging en uw vriendin daar was klopt dit helemaal niet met het voorgaande en laat een en ander

toch vermoeden dat de omstandigheden van uw vertrek zich toch anders afspeelden dan hoe u het lijkt te vertellen.

Wanneer u gevraagd werd of het voor u mogelijk zou zijn u **elders in Colombia te vestigen**, in andere steden zoals bijvoorbeeld Bogota of Cartagena antwoordt u dat dit niet mogelijk is omdat deze groepen u bedreigden en u overal zouden vinden (CGVS, p.19). Dit lijkt toch wel een overschatting van het belang dat dergelijke groepen hechten aan een individu zoals u, men kan zich moeilijk inbeelden dat ze hun mankracht en capaciteit zouden inzetten om u over het ganse Colombiaanse grondgebied op te sporen terwijl ze zoveel andere doelen en lucratieve zaken hebben waarmee ze zich kunnen bezighouden. Dat u dit verklaart onderstreept bijkomend de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Last but not least dient vastgesteld te worden dat u geen enkele poging ondernomen heeft om de bescherming in te roepen van de Colombiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verschillende incidenten waarvan u beweert het slachtoffer te zijn geworden. Zelfs indien geloof gehecht zou worden aan de door u beweerde problemen, quod non, is het zeer opmerkelijk dat u nooit contact heeft opgenomen met politiediensten of gerecht, dan wel met de overheidsorganen die zich inzetten voor slachtoffers van geweld, of zelfs maar om informatie in te winnen over welke stappen u zou kunnen zetten om uw veiligheid zeker te stellen. U stelt dat de politie corrupt is, u heeft er geen geloof in (CGVS, p.14, 17). Het CGVS benadrukt in dit verband dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval duidelijk niet zo is. In Colombia zijn wel degelijk kanalen waartoe burgers zich kunnen wenden voor hulp en bescherming (zie blauwe farde). Bovendien dient vastgesteld te worden dat hoewel u stelt betrokken geweest te zijn bij verschillende incidenten en u van deze incidenten ook persartikels (via internetlinks) neerlegt, er ook in deze artikels sprake is van de aanwezigheid van de lokale autoriteiten, de gerechtelijke politie en het leger die onderzoeken lopen hebben en bewijzen trachten te verzamelen, bovendien zijn er ook onderzoeken gaande van de Nationale Eenheid van Bescherming volgens een van de door u neergelegde artikels, deze eenheid onderzoekt of bepaalde burgers nood hebben aan beschermingsmaatregelen en kent deze maatregelen vervolgens ook toe (zie info hierover in de blauwe farde). Door dit gebrek aan reactie op de dreigementen die zich in snel tempo opstapelden tussen april 2018 en eind oktober 2018 komt u ook niet verder dan **blote beweringen** wanneer u naar deze gebeurtenissen verwijst. U kan geen enkel betrouwbaar document voorleggen waaruit zou blijken dat u zelf ooit slachtoffer bent geweest van een misdrijf, dat u ooit moeilijkheden hebt gekend door uw werk, of zelfs dat u ooit aan uw baas hebt verzocht dit voor u te bevestigen. Nochtans zou men mogen verwachten dat u de nodige overtuigingsstukken zou kunnen verkrijgen van uw werkgever om eventueel dergelijke beschermingsmaatregelen aan te vragen. Dat u ondanks de bestaande kanalen niet eens de moeite doet om een aangifte te doen of bescherming te vragen of eventueel te helpen bij een onderzoek of zelfs indien u dat allemaal nutteloos vindt, minstens uw betrokkenheid bij de door u vermelde incidenten in zowel Ituango als Medellin op een officiële manier te laten staven door een van deze organen getuigt van weinig initiatief om op een geloofwaardige en overtuigende wijze de door u naar voren geschoven asielmotieven te laten staven.

Bovenstaande observaties kunnen enkel bevestigen wat al duidelijk bleek doordat u geen betrouwbare documenten van uw tewerkstelling in Ituango kunt voorleggen, u heeft niet kunnen aantonen dat u 6 maanden gewerkt heeft aan het project van de hydro-elektrische dam in Ituango, u heeft niet kunnen aantonen dat u bedreigd werd door de guerrilla en u heeft niet kunnen aantonen dat u bedreigd werd door de Aguilas Negras te Medellin. Dat u verder naar de algemene situatie en criminaliteit in Colombia verwijst is evenmin van aard om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U dient immers een persoonlijke en individuele vrees aan te tonen, in casu quod non.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet.

Naast de door u neergelegde **bewijsstukken** die in de motivering van deze beslissing reeds werden besproken legde u nog een aantal andere bewijsstukken neer die onder meer betrekking hebben op uw levensloop, identiteit, studies, vroegere werkervaringen en dergelijke meer, allemaal zaken die op zich niet worden betwist maar die niet bij machte zijn een ander licht te werpen op de bovenstaande appreciatie van het CGVS.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen,

drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: pagina's 35-39 van de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 13 november 2019 (stuk 2), twee internetartikels (stukken 3 en 4), pagina's 1 en 11-15 van een arrest van het Inter-Amerikaans Hof voor de Rechten van de Mens (stuk 5), zijn loonfiche van het jaar 2018 (stuk 6) en een rapport over corruptie in Colombia (stuk 7).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 december 2020 een aanvullende nota bij waarin weblinks worden opgenomen naar de volgende informatie: de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 13 november 2019, de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 27 juli 2020 en een internetpagina in verband met het inwoneraantal van Colombia.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg

uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de guerrillabeweging FARC en de paramilitaire groepering Aguilas Negras wordt bedreigd in het kader van zijn werkzaamheden als ingenieur bij de bouw van een dam in Ituango. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker geen enkel betrouwbaar bewijs voorlegt van zijn beweerde tewerkstelling van 9 april 2018 tot 11 oktober 2018 als ingenieur aan de dam in Ituango; (ii) verzoeker verklaart dat enkel de eerste zes internetartikels van de lijst van weblinks die hij voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) over hem gaan, dat zijn naam er niet in wordt vermeld omwille van veiligheidsredenen en dat enkel de namen van gedode personen worden vermeld, zonder dat hij de namen van deze vermelde gedode personen kan geven; (iii) verzoeker eerst verklaart dat hij 10 à 20 keer afpersingsgeld betaalde, terwijl hij later verklaart dat hij gemiddeld 15 keer afpersingsgeld betaalde, hetgeen afbreuk doet aan het doorleefd karakter van zijn verklaringen; (iv) verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over de pamfletten die hij van FARC heeft gekregen; (v) verzoeker een ontwijkend antwoord geeft op de vraag wat de posities zijn van FARC en de paramilitairen ten aanzien van de bouw van de dam in Ituango; (vi) uit de door verzoeker voorgelegde weblinks blijkt dat vooral de lokale bevolking en handelaars het slachtoffer werden van afpersingen in de regio rond Ituango; (vii) verzoekers verklaringen in verband met de dreigbrief die hij in Medellin ontvangen zou hebben van Aguilas Negras geenszins plausibel en aannemelijk zijn; (viii) verzoekers verklaringen over het dreigtelefoontje dat hij zou hebben gehad evenmin aannemelijk zijn; (ix) verzoeker niet informeerde of andere collega's van hem ook werden bedreigd door paramilitairen; (x) verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over waar hij nog verbleef en wie hij nog ontmoette vlak voor zijn vertrek uit Colombia; (xi) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat de FARC en/of Aguilas Negras de moeite zouden nemen om iemand met zijn profiel in heel Colombia te vervolgen waardoor hij zich niet elders in Colombia zou kunnen vestigen; (xii) verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om zich op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten te beroepen terwijl uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat burgers zich in Colombia wel degelijk tot bepaalde kanalen van hulp en bescherming kunnen wenden; (xiii) verzoekers verwijzing naar de algemene situatie en criminaliteit in Colombia niet volstaat teneinde een nood aan internationale bescherming *in concreto* aan te tonen; en (xiv) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Verzoeker verklaart dat hij van 9 april 2018 tot 11 oktober 2018 als ingenieur werkzaam was aan de dam in Ituango. Ter staving van deze tewerkstelling legt verzoeker de volgende documenten voor: een attest van zijn werkgever d.d. 18 oktober 2018, een kopie van een foto van een badge en een aantal foto's van hemzelf in werkoutfit en van de werken aan de dam in Ituango (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) alsook een loonfiche (verzoekschrift, stuk 6). Omwille van de volgende redenen ontberen deze documenten echter afdoende bewijswaarde teneinde verzoekers voorgehouden tewerkstelling aan de dam in Ituango onomstotelijk aan te tonen.

Vooreerst dient vastgesteld dat al deze documenten kopieën betreffen. Wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk ontberen kopieën bewijswaarde. Het attest van 18 oktober 2018 bevestigt louter dat verzoeker als ingenieur tewerkgesteld was bij het damproject in Ituango van 9 april 2018 tot 11 oktober 2018, doch dergelijke brief kan door gelijk wie, waar en wanneer worden opgemaakt. Bovendien wordt in dit attest geen enkele melding gemaakt van de problemen die verzoeker beweert te hebben gehad naar aanleiding van zijn tewerkstelling. Dit geldt eveneens voor de kopie van de foto van de werkbadge die door om het even wie, waar en wanneer kan worden gemaakt. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker bovendien dat hij na zijn ontslag allerlei zaken bij elkaar zocht en dat hij de originele werkbadge daarbij is kwijtgeraakt (notities van het persoonlijk onderhoud, p.10, vraag 92). Het is echter allerminst logisch dat verzoeker wel een kopie van een foto van deze werkbadge kan voorleggen terwijl hij het origineel zou zijn kwijtgeraakt bij het verzamelen van documenten. Wat betreft de foto's van verzoeker in werkoutfit en van de werken aan de dam in Ituango, dient erop gewezen dat foto's bewijswaarde ontberen omwille van de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden. Zoals ook blijkt uit de weblinks die verzoeker voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), kan via het internet gemakkelijk informatie en foto's worden

teruggevonden over de werkzaamheden aan de dam in Ituango. Dat verzoeker hiervan foto's voorlegt volstaat dan ook op zich niet om zijn persoonlijke betrokkenheid hierbij aan te tonen. De loonfiche heeft betrekking op verzoekers tewerkstelling voor SEDIC SA in de periode 1 januari 2018 tot 31 december 2018 en kan dan ook evenmin aantonen dat verzoeker van 9 april 2018 tot 11 oktober 2018 was tewerkgesteld als ingenieur aan de dam in Ituango. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij na de doodsb bedreigingen die hij zou hebben ontvangen ontslag nam bij SEDIC SA (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7, vragen 40-44), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zijn loonfiche voor het jaar 2018 van SEDIC SA maar zou lopen tot aan zijn beweerde ontslag, *quod non*.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker slechts documenten voorlegt ter staving van zijn voorgaande tewerkstellingen en zijn opleidingen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, documenten 2, 13-16 en 20), die echter op zich niet worden betwist maar die geen *nexus* vertonen met verzoekers beweerde tewerkstelling als ingenieur bij het damproject te Ituango. Het paspoort en de identiteitskaart (zie map 'Documenten', documenten 1 en 11) tonen slechts verzoekers identiteit en nationaliteit aan, elementen die evenmin worden betwist maar verder niet gerelateerd zijn aan verzoekers tewerkstelling bij het damproject te Ituango of zijn voorgehouden problemen. Het formulier van een geldwisseltransactie (map 'Documenten', document 5) toont slechts aan dat verzoeker een geldwisseltransactie uitvoerde op 30 oktober 2018. Daarenboven vermeldt dit formulier als verzoekers beroep 'handelaar', terwijl hij voordien zou zijn tewerkgesteld als ingenieur. Het verhuurderscontract, de Belgische taalattesten, het vliegticket, een attest van een Belgische organisatie aan de Europese Unie, een aantal medische documenten, documenten in verband met verzoekers dagelijks leven en een psychologisch attest (map 'Documenten', documenten 6-7, 12, 17-18 en 21-22) hebben evenmin enige *nexus* met verzoekers tewerkstelling als ingenieur en/of zijn voorgehouden vluchtrelaas. De dreigbrief en de internetlink (map 'Documenten', documenten 3-4 en 8-10) bevatten evenmin enig objectief element waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker in de periode van 9 april 2018 tot 11 oktober 2018 was tewerkgesteld als ingenieur bij het damproject te Ituango.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker bovendien dat hij geen andere bewijzen van zijn tewerkstelling als ingenieur bij het damproject te Ituango kan bekomen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11, vragen 98 en 99).

Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat de door verzoeker voorgelegde documenten op zich niet volstaan teneinde zijn tewerkstelling als ingenieur bij het damproject te Ituango aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Wat betreft zijn tewerkstelling als ingenieur bij het damproject te Ituango stelt de Raad vast dat verzoeker een veelheid aan weblinks heeft voorgelegd (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, documenten 8-10), hetgeen aantoont dat het eenvoudig is om foto's en informatie over het damproject te Ituango via het internet te verzamelen. Dat verzoeker in staat is om dergelijke informatie te verschaffen, is dan ook geenszins voldoende om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk bij dit damproject betrokken was. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaart dat de eerste zes weblinks die hij heeft voorgelegd betrekking hebben op zijn persoon, maar dat zijn naam er niet in wordt vermeld omwille van veiligheidsredenen en dat enkel de naam van de gedode personen worden vermeld hoewel hij niet in staat bleek de namen van deze gedode personen te geven tijdens zijn persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-20, vragen 158-164). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, *quod non*.

Gezien het voorgaande, toont verzoeker niet onomstotelijk aan dat hij in de periode van 9 april 2018 tot 11 oktober 2018 was tewerkgesteld als ingenieur bij het damproject te Ituango, waardoor tevens de geloofwaardigheid van de problemen die hij naar aanleiding van deze tewerkstelling beweert te hebben gekend, wordt ondermijnd.

2.3.2.3. Zelfs indien toch enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling als ingenieur bij het damproject te Ituango, dan nog stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt de beweerde problemen die hij naar aanleiding van deze tewerkstelling stelt te hebben gekend *in concreto* aannemelijk te maken.

Verzoeker voert aan dat hij in Ituango regelmatig afpersingsgeld diende te betalen aan de FARC, dat zijn werkplaats regelmatig werd getroffen door aanvallen van verschillende groeperingen, dat hij pamfletten met bedreigingen ontving, dat hij op 22 september 2018, 1 oktober 2018 en 4 oktober 2018 een anonieme dreigtelefoon ontving en dat hij op 10 oktober 2018 een dreigbrief ontving van de paramilitaire groepering Aguilas Negras omdat hij afpersingsgeld had betaald aan de guerrillagroepering FARC.

Wat betreft het betalen van afpersingsgeld verklaarde verzoeker dat hij 10 à 20 keer afpersingsgeld betaalde om daarna te stellen dat het gemiddeld 15 keer was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, vraag 114). Aangezien verzoeker slechts gedurende een periode van ongeveer zes maanden was tewerkgesteld bij het damproject te Ituango, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij een meer precieze aanduiding kan geven van het aantal keer dat hij afpersingsgeld betaalde. Immers, indien hij dit 10 keer deed, komt dit neer op gemiddeld 1,7 betalingen per maand; indien hij dit 15 keer deed, komt dit neer op gemiddeld 2,5 keer per maand; en indien hij dit 20 keer deed, komt dit neer op gemiddeld 3,3 keer per maand. Gelet op de relatief korte periode dat verzoeker was tewerkgesteld als ingenieur bij het damproject te Ituango, kan worden verwacht dat verzoeker met afdoende precisie kan aangeven hoe vaak hij een afpersingsbetaling deed, *quod non*. Aangezien deze afpersingsbetalingen een kernelement vormen van verzoekers vluchtrelaas, doet zijn incapaciteit om precies aan te geven hoe vaak hij een dergelijke afpersingsbetaling deed afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker stelt dat hij ook werd bedreigd doordat hij pamfletten ontving. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dienaangaande: *"Ik heb een pamflet gekregen waarop stond dat we een militair doelwit ware [sic], omdat het bedrijf niet betaalde en en dat ze niet instonden voor onze levens."* (administratief dossier, stuk 7, "vragenlijst", vraag 3.5). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker dat hem in Ituango tweemaal een pamflet werd overhandigd van de FARC (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, vraag 124), terwijl hij voordien beweerde dat hij éénmaal een pamflet ontving dat hij heeft moeten afgeven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, vragen 116-117). De Raad benadrukt dat het telkens ging om vragen met betrekking tot pamfletten die door FARC in Ituango aan verzoeker persoonlijk werden overhandigd. Dat verzoeker hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker op de vraag naar de posities van de guerrillagroepering FARC en van de paramilitaire groeperingen ten aanzien van het damproject in Ituango volgend ontwijkend antwoord geeft: *"voor zover ik begrijp is zone waar paramilitairen actief zijn betalen bedrag aan para in zone met guerrilla betalen ze daaraan er spelen verschillende factoren, sector is strategisch voor uitvoer van drugs het gebied Selvatico is verbonden met 2 oceanen en centrum van land bovendien weinig tot geen inmenging van staat in dat gebied"* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14, vraag 101). Hieruit blijkt immers dat verzoeker geenszins weet te duiden hoe de guerrillagroepering FARC enerzijds en de paramilitaire groeperingen anderzijds tegenover het damproject in Ituango staan. Nochtans kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich hieromtrent terdege tracht te informeren. Het raakt immers aan een kernelement uit zijn vluchtrelaas waarvoor hij heden meent internationale bescherming te behoeven.

Verder stelt verzoeker dat hij na zijn terugkeer naar Medellín tevens werd bedreigd door de paramilitaire groepering Aguilas Negras, die hem zouden verwijten afpersingsgeld te hebben betaald aan guerrillagroepering FARC. Dit klemt des te meer daar verzoeker geenszins een opvallend profiel heeft. Hij was immers slechts ingenieur en geen leidend figuur bij het damproject te Ituango (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, vragen 45-47). Dat Aguilas Negras de moeite zouden nemen om verzoeker te bedreigen omwille van afpersingsgeld dat hij aan de FARC betaalde in een regio 4,5 uur rijden verderop (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), kan dan ook niet worden aangenomen. Dit klemt des te meer daar verzoeker geen idee heeft over de wijze waarop Aguilas Negras ervan op de hoogte zouden zijn gekomen dat hij in Ituango afpersingsgeld betaalde aan de FARC (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18, vraag 140). De dreigbrief die verzoeker ter staving hiervan voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, documenten 3 en 4) is niet van aard hierop een ander licht te werpen. Dergelijke brief kan door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer worden opgemaakt. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij een voorbeeld heeft gegeven van andere ingenieurs die door de paramilitairen werden gedood omdat ze geld hadden betaald aan de FARC, dient vastgesteld dat verzoekers verklaringen hieromtrent tijdens zijn persoonlijk onderhoud geenszins betrekking hebben op ingenieurs die werden gedood door paramilitaire

groeperingen omdat zij aan de FARC afpersingsgeld hadden betaald (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15, vragen 102-107).

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker geen enkele poging ondernam om bij de Colombiaanse autoriteiten bescherming te bekomen. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift weliswaar dat de Colombiaanse autoriteiten corrupt zijn en vaak samenwerken met paramilitaire en guerrillagroeperingen, doch uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er voor burgers in Colombia wel degelijk kanalen bestaan om hulp en bescherming te bekomen. Redelijkerwijze kan van verzoeker worden verwacht dat hij minstens een poging zou hebben ondernomen om in de bescherming in te roepen van zijn nationale autoriteiten, *quod non*.

Tevens dient gewezen op een aantal tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij voorafgaand aan zijn vertrek in zijn eigen appartement in Medellin verbleef (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaring 10 en notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, vraag 11), terwijl hij later tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaart dat hij na het ontvangen van de dreigbrief op 10 oktober 2018 naar zijn verloofde in het huis van zijn schoonmoeder trok (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14, vraag 101). Dit klemmt des te meer daar verzoeker tevens verklaarde dat hij zijn verloofde het laatst op 5 oktober 2018 had gezien (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, vraag 64). In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te "sturen", alsook dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

Waar verzoeker verwijst naar algemene informatie (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, documenten 8-10 en verzoekschrift, stukken 2-5 en 7), dient erop gewezen dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie hiertoe niet volstaat. Waar kan worden aangenomen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat burgers in Colombia het slachtoffer kunnen worden van afpersingen en dat de bouw van de dam in Ituango gepaard ging met verschillende incidenten, blijkt uit deze informatie niet dat iedere burger of iedere bij deze bouw betrokken persoon wordt gevisieerd door de paramilitaire en guerrillagroeperingen in Colombia. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk persoonlijke problemen heeft gekend in Colombia omwille van zijn beweerde tewerkstelling als ingenieur bij het damproject in Ituango. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaart dat een aantal artikels uit de lijst met weblinks die hij voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, documenten 8-10) over zijn persoonlijke problemen handelen, doch dat zijn naam er niet in wordt vermeld omwille van veiligheidsredenen en dat enkel de namen van gedode personen in dergelijke artikels worden vermeld. Verzoeker blijkt echter niet in staat de namen van deze gedode personen te noemen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-20, vragen 158-164). Er kan dan ook geenszins worden vastgesteld dat de aangehaalde artikels daadwerkelijk over verzoeker handelen.

In zoverre verzoeker verwijst naar de algemene situatie en criminaliteit in Colombia, dient herhaald dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie en criminaliteit in Colombia hiertoe niet volstaat.

Ten overvloede wenst de Raad nog op te merken dat, in zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, *quod non*, verzoekers problemen zijn gelinkt aan zijn voorgehouden tewerkstelling als ingenieur bij het damproject te Ituango. De Raad ontwaart noch in verzoekers verklaringen, noch in de voorgelegde documenten of de beschikbare informatie enig element waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker heden nog steeds nood zou hebben aan internationale bescherming omwille van deze vroegere tewerkstelling. Verzoeker heeft immers een universitair diploma en oefende in het verleden reeds verschillende jobs uit. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Colombia niet opnieuw aan de slag dient te gaan als ingenieur bij het damproject te Ituango. Bovendien werd hoger reeds vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn tewerkstelling in Ituango geen opvallend profiel of leidend figuur was bij het damproject (zie *supra*), zodat niet kan worden ingezien waarom de FARC en/of Aguilas Negras verzoeker nog zouden viseren indien hij niet langer bij het damproject in Ituango betrokken is.

Tot slot wijst de Raad erop dat de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers nood aan internationale bescherming verder wordt ondermijnd waar hij in zijn verzoekschrift stelt als volgt:

“Trouwens heeft verzoeker tijdens een afspraak met zijn raad verklaart [sic] dat hij toen hij zijn reis voorbereidde om naar België te komen, niet van plan was om asiel in te dienen. Hij was niet op de hoogte van de asiel procedure, een vriend van hem heeft hem aangeraden om naar Europa te komen om aan de paramilitaires en de guerilla [sic] te ontsnappen. Het werd hem aangeraden om als toerist te reizen omdat hij anders aan de grens tegengehouden had kunnen worden (indien als economisch migrant beschouwt [sic] zou worden), en hij heeft dus zeer weinig documenten meegenomen.” Dat verzoeker na zijn aankomst twee maand en half gewacht heeft alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat hij niet op de hoogte was van de asielprocedure is geen geldige verschoningsgrond. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk informeert over de wijze waarop hij die bescherming kan bekomen en hij vervolgens met de nodige spoed een asielaanvraag indient.

Verzoekers talmen bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming getuigt allerminst van een oprechte en gegronde nood aan internationale bescherming.

2.3.2.4. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat (de) artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota terecht als volgt:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden

door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cQvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://www.cQvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_2020Q727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige

bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker weliswaar aan dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie achterhaald is, doch de informatie die hij zelf bijbrengt (verzoekschrift, stukken 2-6 en 7) ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie. Aldus is deze informatie van verzoeker niet van aard om op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven een ander licht te werpen. Deze motieven vinden steun in de beschikbare informatie, is pertinent en correct en wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER